

רון של שלום, והקמת מדינה פלסטינית ידי דותית לישראל, נדמו. במקומם נשמעים קרי לות כמו קולו של אל-עלמי.

ישראלים כחול

אבן

מאסו הבונים

השניים נפגשו לראשונה בחדרה-הצירים הי רעוע שביפו העתיקה. האחד — ציר ישרי אלי צעיר, אריה פרוספר, 26, נמוך-קומה ובעל עיניים יוקדות; השני היה זמר צרפתי יהודי בשם פייר ברור. איחור אותם לא רק העובדה ששניהם נולדו במארוקו — אלא גם ששניהם היו אמנים בצורה. פרוספר עשה

פועלים גם סתם פושעים, המגדילים את מספר הקורבנות החפים מפשע — גברים, נשים וטף. הם אינם מהססים לזרוק רימון או לטמון חומר-נפץ במקום הומה מאדם. הם אינם מהססים לרצוח נשים ישנות ב- מיטתן — כפי שאירע בשבוע שעבר, כאשר אם לשמונה ילדים נרצחה על-ידי שני אל-מונים רעולי-פנים ביריות מאקארל גוסטב. בכך הגיע מספר הנרצחים בעזה, במחצית הראשונה של אוגוסט, לארבעה!

"כל האמצעים — מותרים!" בשי-חה עם ראש-העיר, חאגי רג'ב אל-עלמי, בי-קש כתב העולם הזה לברר את עמדתו לבע-יות עירו, שנתיים ורבע אחרי כיבושה. הוא נתקל בעוינות המגנת. "עניין הסוריסטים לא שייך לי", השיב

ראש-עיר אד-עלמי

חוב של כבוד — למי?

אז, בשלהי 1963, את צעדיו הראשונים כי ציר, לא זכה בתגובות חיוביות במיוחד. פייר ברור הגיע לישראל ישר מפאריס, עם הגיטרה שלו, החל שר בעומר כייאס. אך סיגנונו החד, התריף והור לא עשה רו-שם רב על אלה שהורגלו לזימרת ההוא-הא-בלחץ אמנים אחרים, ביטלה הנהלת מועדון-הלילה היפואי את החווה שלו.

הזמר הצעיר נשאר ללא פרסום וללא אכ-סניה. אך כיוון שהתקשקש עדיין להישאר בי-ארץ, זכה ליהנות במצוקתו מהכנסת-האור-חיים הבהמית של פרוספר, שאיחורו בחדרו הדל, אך לא לזמן רב. ברור יצא את ה-ארץ, כעוס וקוצף, נאבע: "תוך שנתיים אהיה מפורסם! תוך ארבע שנים, מדליון!"

תוך שש שנים — מדליון. מאז חלפו שש שנים. המון מים זרמו במוביל — וגם בנהר הסיינה הפאריסאי. ברור קיים את שתי ההבטחות. הזמר ה-סוער, שלא היה אהוב על הישראלים, נתקבל יפה באוזניהם המעודנות של בני פאריס, הפך לזמר צרפתי ממדרגה ראשונה, למיליו-גר, ובמרוצת-הזמן — לשותפו של הבמאי-הגאון קלוד לאלוש בחברת-תקליטים אוני-גארדית, סטראבא.

גם אריה פרוספר יצא משיגרת החיים הי-ישראליים. הוא נסע ללונדון ללמוד בימוי והסרטה. עבודתו הקולנועית שם זכתה כי-הצלחה מרובה: בית-הספר הגבוה של לונ-דון לסניקה קולנועית, בו סיים שלוש שנות לימודים והפיק שלושה סרטים, שיגר את יצירתו האחרונה למארגני פסטיבאל הסרטים של אדינבורג. הסרט יוצג שם השנה.

עם סיום לימודיו, תוכנן פרוספר להפיק קו-פרודוקציה ישראלית-אירופית, בבימוי ועל-פי תסריט שלו. וקודם לכן — לערוך תערוכה של יצירותיו, בתל-אביב. על כן שיגר מכתבים ארצה, קבע עם הנהלת ה-גאלריה אנגל לערוך תערוכה בחודש ספ-טמבר הקרוב. בדרכו לישראל, סר לפאריס בר הקרוב. בדרכו לישראל, סר לפאריס לבקר את מכרו ואורחו מימיו הבהמיים.

חובת-כבוד לישראל. בפאריס זכה פרוספר לקבלת-פנים מלכותית על-ידי פייר ברור. "איני שוכח לך שהיית הישראלי הי-יחיד שנהג כמו שצריך", אמר לו זה — והעביר אותו לסיבוב-בזק באולפני ההקל-טה וההסרטה של פאריס. ביניהם — באולפן לקולנוע נסינוי פיט-13, אותו הקים לאלוש על חשבונו הפרטי.

לאחר מכן קבע הזמר, שהפך בעל חברת תקליטים, שורה של פגישות שייערכו עם קץ החופשה השנתית הצרפתית, המשתקת (המשך בעמוד 26)

אל-עלמי. "הם עניינו של המימשל הצבאי. אינני יכול להתערב בעניינים לא לי. כראש העיר, עלי לדאוג לשירותים המוניציפאליים ולא יותר. עד שהצבא לא יפנה את עזה וה-רצועה, ימשיכו להיות טרוריסטים."

אל-עלמי, שמונה על-ידי המצרים לפני שנים, הוא בעל עסקים נרחבים (יבוא-יצוא), ואחד מגדולי הפרוסנים ברצועה. לעומת סירובו לדבר על ענייני הביטחון השוטף, שש להביע את דעתו בנושאים אחרים — לא כל-כך מוניציפאליים: לדעתו, חייבת ישראל לקיים לא רק את החלטת מועצת-הביטחון מהשני לנובמבר 1967, אלא אף את כל החלטות האו"ם מ-1947. "ואז", הכריז, "אין כל סיבה מדוע שהיהודים לא יוכלו לחיות בשלום בארץ-ישראל תחת של-טון ערבי-פלסטיני, כפי שחוי בשקט וב-שלווה במשך 1300 שנה בארצות-ערב. אולם עד שיבוא השלום — כל אמצעי הלחימה בישראל מקובלים. וזה כולל פעולות חבלה."

מלחמת-קודש נגד היהודים. ראש עיריית עזה אינו מאמין בנכותם של הפלס-טינים לנציגות עצמאית משלהם. לדעתו, הי-סיכוסן הישראלי-פלסטיני אינו עניינם בל-בד, אלא של כל ארצות ערב. משום כך, חייבים כל הערבים, כולל הפלסטינים, להיות מיוצגים על-ידי הליגה הערבית בלבד. לדע-תו, חייב האו"ם לשמש כמתווך, שתפקידו להביא המלצות בפני הליגה הערבית, כדי שזו תחליט אם לקבלן או לדחותן.

אם לא יסתדרו הדברים בדרך זו, צופה ראש עיריית עזה תחזית קשה למצב במר-חב: "עד עתה היה הסיכוסן מוגבל. אך אם לא יימצא הסדר, הוא עשוי להפוך לגיהאד של ממש, שבו ישתתפו 600 מיליון מוס-למים מכל ארצות האסלאם."

ומה, בכל זאת, בדבר אורחי עירו החפים מפשע, הנרצחים וגשדושים? "זה כבר בהת-אם לרצונו של אללה", השיב אל-עלמי.

הסיבות לקיצוניות. קיצוניותו של אל-עלמי מוסברת על-ידי כמה גורמים:

● הפחד מנקמה מצרית: ראש-העיר מי-שנת 1956, ששינתה פעולה עם הישראלים אחרי מיבצע קדש, הוצא להורג אחרי נסי-גת צה"ל.

● מדאגה לנכסיו: ברור כי במדינה פלס-טינית עצמאית יטלטלו הכוחות הממאליים, שלא ירשו לבעלי-אחוזות כמו אל-עלמי ל-הישאר על כנם, שעה שמאות אלפי פלסטים נמקים ברעב.

● ומעל לכל: המרירות הגוברת בקרב תושבי הרצועה. ככל שמחריף מצבם של ה-פלסטים, וככל שמתרבות ההצהרות שהרצו-עה תסופח לישראל, גוברת הקיצוניות. קו-לות, שבתחילת הכיבוש דיברו בנכות פית-

התמונה שעל שער ספר זה צולמה ביום הראשון של הכנסת השישית. עתה נפתחה הישיבה. בגוריון, כזקן חברי-הכנסת, כיהן כיושב-ראש. קפץ אורי אבנרי ממקומו, הציע הצעה — ונאם את נאומו הראשון מעל הדוכ

מאז ריתקה סיעת-היחיד של העולם הזה — כוח חדש את הכנסת השישית, עד הרגע האחרון. הסיעה שינתה את פני הכנסת, הטביע את חותמה על כל סידרי עבודתה, היתה בה מוקד של תסיסה ודירכו

1 מול 119

אמנון זכרוני

הוא ספר מרתק. הוא מיוחד במינו — כי זהו ספר פוליטי, הי נקרא כפיפורה-מתה. הוא מטיל אור על נסתרים רבים מאחורי הקלעים של הכ-נסת, על המהלכים והפכסופים של הפי-עה, על התנגשויותיה הגלויות והסודיות.

האיש שערך חומר זה היה שותף במיבצע מ-

ראשיתו ועד היום — אמנון זכרוני, שזכה ל-כנסת לכינוי "חבר הכנסת ה-121", "הא-מאחורי הקלעים" ו-הסיעה ושל פעולתה. כנסת. גוסף על חומר זה כי הספר כמה פרקים של או אבנרי, בו הוא מתאר בפ-הראשונה את סרקע בלתי-ידוע של הפעו-כולה.

1 מול 119

אותו, ומזכרת לתפקיד שמילאת בו. אם אתה מעוניין לדעת את פרטי פעו-הסיעה בכנסת, כדי להחליט אם להצב-בعدة בבחירות לכנסת השביעית — אז ספר זה הוא ספר-חובה בשבילך.

הוא סיפורו של מיבצע פוליטי יחיד-במינו זה, שריתק את המדינה במשך 4 שנים. אם אתה אחד מ-14,124 האזרחים שהכניסו את אורי אבנרי לכנסת, יש לך חלק במיב-צע זה. ספר זה ימשך לך דו"ח על תוצ-

וכך הם אמרו:

פרופסור יעקב טלמון:

"מחשבות נוגות תוקפות אותך, כא-שר אתה מבקר בכנסת. בייחוד בליווי אורח-חוק, שנכנס לטרקלין בדחילו-ורחימו וצפיה רבה. והנה האולם ריק, פרט לנואס הקורא מן הנייר נאום שהוכן מראש, היושב-ראש, השר הנר-גע בעניין הקורא עתון, ומר אורי אבנרי, העומד או יושב על מש-מרתו ומיצל את כבוד הכנסת."

זכרי, 18.69

דניאל בלור, הכתב הפרלמנ-טרי של "דבר":

"היוו הדיעות על עמדותיו של אורי אבנרי אשר יהיו, אי-אפשר להת-עלם מן המקום שתפס בחיי הכנסת הששית. לטוב או לרע, הוא הביא ל-כך שהוכנסו שינויים בתקנון, כדי לסתום פרצות שהוא גילה. חלק לא מבוטל מהוויכוחים בכנסת הם נגדו

ונגד עמדותיו. אחרי הכל, הוא תופ-מקום בכנסת ומחייב את חברי-הכנ-סת האחרים לנקוט עמדה בשאלו-ובבעיות שהוא מעורר."

דבר השבוע

★ ★ ★
שלמה סנה, כתב "למרחב":
"אורי אבנרי מילא בכשרון בלתי-מבוטל את תפקיד האופוזיציה. הו-יצר אסכולה, שאנשי המרכז החופע ניסו לחקותה, אך ללא הצלחה רבו-עקרונית של אסכולה זו: הקפד-מחלטת על התקנון, תוך מיצוי כ-האפשרויות הגלומות בבקיעיו וב-טדקיו."

למרחב, 18.4.69

★ ★ ★
מאמר ראשי של "הארץ":
"את כבוד הכנסת, שרמט הרוב ה-אוטומטי, הציל חברי-הכנסת אורי אבנרי..."

"הארץ", 1.7.69

ניתן להשיג ספר זה, בחתימותיהם של אמנון זכרוני ואורי אבנרי, על-ידי-שליחת סכום של — 10 ל"י לתד. 136, תל-אביב, או במשרד ברחוב גליקסון-כמו כן — להשיג בכל החנויות. המפיץ "מרגליות".

הספר פורסם על-ידי תנועת העולם הזה — כוח חדש, והמחיר משמש לכיסו-ההוצאות בלבד.